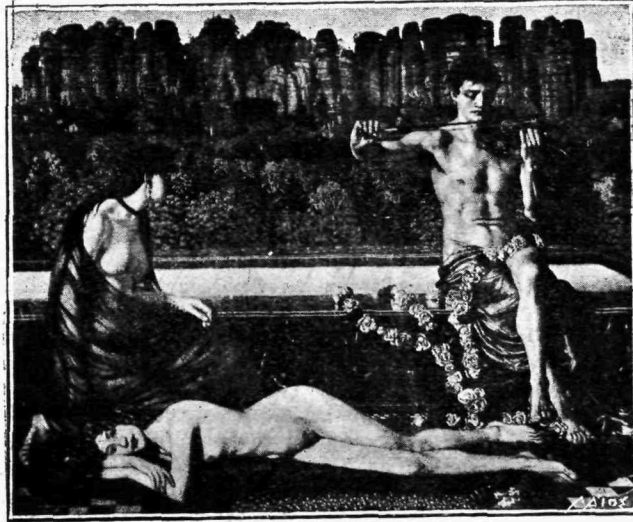

Oscar Zwintscher

Μελωδία

ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΕΠΕΙΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ

ΟΙ Βενετοὶ κατάρθωσαν νὰ μὴ εἶνε ποτὲ καλοὶ Χριστιανοί, καὶ δι' αὐτὸ οἱ ζωγράφοι τῶν ἀπὸ τοῦς Βιβραρίνι μέχρι τοῦ ἐντελῶς ἀθέου Τιέπολο μᾶς ἔδωκαν μέγαν ἀριθμὸν

Παναγιῶν, ὧν ἑκάστη ἀντιπροσωπεύει καὶ ἓν ἄφθαστον καλλιτέχνημα ἄλλ' ἐκ τῶν ὁποίων καμμία, οὐδ' αὐτὴ ἡ Μαδόνα τῆς ἐκκλησίας τῶν Φράρι τοῦ Τζοβάνι Μπελίνι, δύναται νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ γονατίσωμεν πρὸ αὐτῆς καὶ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν Χάριν Της.

Ἐπικουρέιοι καὶ συμφεροντολόγοι, ἐγένοντο Παπικοὶ ὅταν τοὺς συγέφρε, καὶ συνεμάχουν μετὰ τῶν Σαρακηνῶν κατὰ τοῦ Πάπα ὅταν τὸ ἐκάλει τὸ συμφέρον των. «Σιάμο Βενετσιάνι, πόι Χριστιάνοι». Μὲ ἄλλα λόγια πρῶτα τὸ συμφέρον τῆς Βενετίας καὶ ἔπειτα τὸ τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ ὅλους ὁμως τοὺς ζωγράφους τῆς καλῆς ἐποχῆς ἐκεῖνος ποῦ τὸ εἶχεν ἐντελῶς παρακάμει, ὥς πρὸς τὴν ἀπεικόνισιν τῶν θεῶν πραγμάτων, ὑπῆρξεν ὁ Παῦλος Καλιάρι, ὁ ἐπιλεγόμενος Βερονέζε.

Εἰς τὰ 1573 τὸ Ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον τοῦ Σάν Τζιοβάνι καὶ Πάολο τοῦ παρήγγειλε διὰ τὴν περὶ ρήφημον ταύτην ἐκκλησίαν μίαν εἰκόνα παριστάνουσαν τὸν «Μυστικὸν Δεῖπνον». Ὁ Βερονέζε ἔκαμε τὸν θαυμάσιον πίνακά του, ἀλλ' ἐθεώρησε καλὸν νὰ βάλλῃ εἰς αὐτὸν πλησίον τοῦ Σωτήρος γελωτοποιούς κρατοῦντας παταγάλους, ὑπηρέτας κορυβιῶντας καὶ τοὺς Ἀποστόλους καθαρίζοντας τὰ δόντια των μὲ τὰ περουνία.

Τὸ Συμβούλιον ἐξηγριώθη καὶ τὸν ἐνήγαγεν ἐνώ-

πιὸν τῆς Ἱερᾶς ἐξετάσεως. Ἀλλ' ὁ Βερονέζε ἀπήντησεν, ὅτι ὁ ζωγράφος, ὅπως καὶ ὁ ποιητής, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χρᾶται τῆς ποιητικῆς ἀδείας. Οἱ ἱεροξετασταὶ, Βενετοὶ βλέπετε καὶ αὐτοὶ, τοῦ ἐπρότειναν νὰ διορθώσῃ τὸν πίνακά του, ἀλλ' οὗτος ἀπήντησε ὑπερηφάνως :

«Θὰ ἐξακολουθήσω νὰ ζωγραφίζω τὰ πράγματα, ὅπως τὰ ἀντιλαμβάνομαι».

*

Ἐκτάκτως ἔξυπνοι ὁμως ἄνθρωποι καὶ φινίσμοι εἰς τὸ ἄκρον, ἐσκέφθησαν, ὅτι θὰ ἦτο καλὸν νὰ τεθοῦν ὑπὸ τὴν ἰδιαίτηραν προστασίαν τριῶν τοῦλάχιστον ἁγίων.

Ἐκτὸς λοιπὸν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Μάρκον, τὸν ὁποῖον εἶχον ὡς εἶδος Ἀδελφάνι καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐφόρτωναν ὅλας τὰς ἀποτυχίας των καὶ ὅλας τὰς ἀμαρτίας των, ἐπῆραν ὡς προστάτας των τὸν Ἅγιον Ἰάκωβον τοῦ βαθειοῦ Καναλιού, διότι ἐκεῖ εὗρίσκετο τὸ ἱερὸν του, καὶ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον μὲ τὸν Κροκόδειλον. Ἐπειδὴ ὁμως ὁ καυμένος ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἐβαρέθηκε, ὥς φαίνεται, νὰ προστατεύῃ τόσοι ἀμαρτωλοὺς ἀνθρώπους, τὸν ἐλησιμόνησαν καὶ ἠρξέσθησαν εἰς τὸν Ἅγιον Μάρκον καὶ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον.

Καὶ δι' αὐτὸ τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ βλέπετε ἀποβιβάζομενοι εἰς τὴν Πιατσέταν εἶνε δύο ὑπερύψηλοι μαρμαρίνοι κίονες. Εἰς τὸν ἓνα ἐξ αὐτῶν ἱσταται ὁ Λέων τοῦ Ἀγίου Μάρκου, εἰς τὸν ἄλλον δὲ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος πατὼν τὸν κροκόδειλον.

Λιοντάρι ἀπὸ τῆς μίας μεριᾶ, κροκόδειλος ἀπὸ τὴν ἄλλην· ἂν τοὺς βαστοῦσε τῶν ἐχθρῶν τῆς Βενετίας, ὥς περνοῦσαν μέσα ἀπὸ τὰς δύο στήλας!

*

Ὑπὸ ἐθνικὴν ἔποψιν ἡ θεὰ τῶν δύο τούτων στηλῶν διόλου δὲν εἶνε κολαυευτικὴ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, διότι συνδέεται μὲ μίαν ἥτταν ἐπονείδιστον τῶν προγόνων μας Βυζαντινῶν. Ἐὰν ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθῇτε τὴν νῆσον τοῦ Ἀγίου Γεωργίου μὲ τὸν θαυμάσιον